

Fængselshjælpens og Fængselsselskabernes Samvirke.

(Dansk Værne- og Tilsynsselskab).

Af Samvirkets Sekretær, Fængselsinspektør
VIGGO WAAGENSEN.

Samtidig med den nye Straffelovs Ikrafttræden den 1. Januar 1933 fandt der en Sammenslutning Sted af de Institutioner, der varetager Forsorgen for straffede Personer (Fængselshjælpen og Fængselsselskaberne), ligesom der fandt en Udbygning Sted af disse Institutioners Virksomhed. Grunden hertil var den, at den nye Straffelov stillede langt større Krav til Forsorgsinstitutionernes Virksomhed, end den tidligere Lovgivning havde gjort. I den gamle Straffelov af 1866 nævnes saaledes intet om disse Institutioners Virksomhed. I det midlertidige Straffelovstillæg af 1905 (1911) bestemtes det, dels at Udsættelse af en Straf (betinget Dom) efter Omstændighederne kunde gøres afhængig af, at den dømte undergav sig en nærmere bestemt moralsk Forsorg, og dels at Paatale overfor Personer mellem 14 og 18 Aar kunde bortfalde paa Betingelse af, at den paagældende undergaves et dertil skikket Tilsyn gennem en i saadant Øjemed virkende Forening. Men først den nye Straffelov inddrager paa effektiv Maade Forsorgsinstitutionerne i det Arbejde, der fra Samfundet Side er rettet mod at hindre Lovovertræderes Tilbagefald, idet den for det første bestemmer (i § 56, 1. Stk.), at betinget domfældte normalt skal sættes under Tilsyn, dernæst (i § 56, 2. Stk.) som Hovedregel henlægger den Undersøgelse, der bør foretages i Sager, i hvilke der kan blive Spørgsmaal

om betinget Dom, til en Institution, der fører Tilsyn med betinget domfældte Personer, og endelig (i § 38) bestemmer, at prøveløsladte regelmæssig skal sættes under Tilsyn gennem en i saadant Øjemed virkende Institution. Ved disse Bestemmelser er Tilsynsvirksomheden gjort til et normalt Led i Samfundets straffende (taget i videste Betydning) Myndighed.

Om Forsorgsinstitutionernes Virksomhed udtalte daværende Justitsminister *Steincke* iøvrigt ved Forelæggelsen af det første Straffelovsforslag i Folketinget i Efteraaret 1924 blandt andet følgende:

»Men selv om dette Forslag her maatte blive vedtaget i Hovedprincippet, saa mangler der alligevel noget af det, der er allervigtigst efter hele denne Grundbetragtning paa Forbrydelse og Straf: vi mangler effektive Foranstaltninger for at søge at sikre saavel Samfundet som Forbryderne selv mod Tilbagefald. . . .

Hele denne Opgave: et rationelt Forebyggelsesarbejde fra Statens, det offentliges Side, en virkelig Organisation af Kampen mod Recidivet, er efter Regeringens Opfattelse samfundsmæssigt set af den allerstørste Betydning.«

I Tilslutning til disse Udtalelser nedsatte Justitsministeriet samme Aar et Udvalg, det saakaldte »Forsorgsudvalg«, der fik til Opgave at overveje Spørgsmaalet om Iværksættelse af effektive Foranstaltninger fra det Offentliges Side til Sikring af saavel Samfundet som Forbryderne mod disses Tilbagefald efter idomt eller udstaaet Straf. Dette Udvalg arbejdede jævnsides med Behandlingen af Straffelovsforslaget i Rigsdagen og afgav sin Betænkning i Efteraaret 1932 — et Par Maaneder førend den nye Straffelov skulde træde i Kraft.

Forsorgsudvalget overvejede først, om ikke Staten for egen Regning burde overtage hele Tilsynsvirksomheden. Udvalget var imidlertid klar over, at dette vilde betyde en

Forøgelse af Statskassens Udgifter, idet det vilde nødvendiggøre Ansættelse af en ny Klasse offentlige Tjenestemænd, og dernæst let kunde have til Følge, at de betydelige Bidrag, der ydes fra privat Side til Institutionerne, og den Bistand, disse faar fra frivillige Hjælpere, vilde falde bort eller i hvert Fald væsentlig formindskes. Desuden mente Udvalget, at det af Hensyn til de Personer, der skulde føres Tilsyn med, var heldigt, at Virksomheden ikke i for høj Grad fik Præg af Statsinstitution. Udvalget foreslog derfor, at Tilsynsvirksomheden blev henlagt til de bestaaende Institutioner, der fra deres mangeaarige Virksomhed sad inde med betydelig Erfaring med Hensyn til Forsorgsarbejdet for straffede Personer. I denne Henseende var Udvalget ogsaa i Overensstemmelse med Professor *Torp*, som i sit Straffelovsforslag af 1917 udtrykkelig havde advaret imod offentlig Ansættelse af Tilsynsførende og havde peget paa, at netop Fængselshjælpen og Fængselselskaberne i betydelig Omfang vilde kunne stille lønnede Medhjælpere til Disposition.

Foreningen Fængselshjælpen, der var stiftet i 1902 og udøvede en omfattende Forsorg for straffede Personer i hele Landet, bistaet bl. a. af det af Foreningen oprettede Arbejdsanvisningskontor og de over hele Landet antagne Repræsentanter, havde ført Tilsyn ikke alene med de Personer, der som foran nævnt i Medfør af Straffelovstillæget af 1905 (1911) skulde undergives moralsk Forsorg eller Tilsyn, men ogsaa med en stor Del af dem, der i Følge den omtrent samtidig med Foreningens Stiftelse indførte Benaadningspraksis blev helt eller delvis fritaget for Udstaaelse af Straf mod en vis Tids ulastelig (senere straffri) Vandel. Fængselselskaberne, der dels var knyttet til Straffeanstalterne (Statsfængslerne) og dels til Arresthusene indenfor det Landomraade, der var vedkommende Selskabs Virkekreds, havde derimod ikke deltaget i Tilsynsvirksomheden, men havde kun ydet Understøttelse til løsladte Fanger, senere ogsaa til Fangers Familie under Straffen. De var siden 1885 forenet under en Fællesbestyrelse.

Københavns Fængselsselskab (stiftet 1843 paa Foranledning af Englænderinden *Elisabeth Fry*) virkede oprindelig baade til Fangernes Forbedring under Straffen ved Besøg i Fængslerne og ved Uddeling af Bøger og til Bevaring af de løsladte mod Tilbagefald ved at skaffe dem Arbejde eller støtte dem paa anden Maade. Senere har det kun udøvet Forsorg for løsladte fra Christianshavns Straffeanstalt (fra 1928 Statens Kvindefængsel), fra Københavns Vestre Fængsel og Københavns Amts Arresthus.

Horsens Fængselsselskab (stiftet 1859) hjælper løsladte fra Statsfængslet i Horsens og Statens Arbejdshus i Sdr. Omme.

Vridsløselille-Nyborg Fængselsselskab (stiftet 1860, udvidet i 1913) hjælper løsladte fra Statsfængslerne i Vridsløselille og Nyborg.

Det fynske Fængselsselskab (1858), Viborg Fængselsselskab (1860), Det sjællandske Fængselsselskab (1889), Lolland-Falsters Fængselsselskab (1892), og Sydjysk Fængselsselskab (1924) varetager Forsorgen for løsladte fra Arresthusene i de respektive Landsdele — Viborg Fængselsselskab for de nordjyske Amter, Sydjysk Fængselsselskab for de sydlige Amter, medens Horsens Fængselsselskab har overtaget Aarhus og Vejle Amter.

Da Tilsynsvirksomheden efter den nye Straffelov vilde faa et langt større Omfang end efter den tidligere Lovgivning, ansaa Forsorgsudvalget det for rigtigst, at foruden Fængselshjælpen ogsaa Fængselsselskaberne og da i første Række de Selskaber, der var knyttet til Statsfængslerne, hvorfra Prøveløsladelse vilde finde Sted, fik overdraget de med Tilsynsvirksomheden forbundne Opgaver. Men til dette Øjemed ansaa Udvalget det for nødvendigt, at Institutionerne blev nøjere sammenknyttet i en fælles Organisation, som kunde muliggøre et intimere Samarbejde og en rationel Fordeling af Arbejdet.

I Overensstemmelse med det af Forsorgsudvalget fremsatte Forslag vedtog Fængselshjælpen og Fængselsselskaberne da i April 1933 at slutte sig sammen i en fælles Organisation, der fik Navnet »De Danske Fængselsselska-

bers Samvirke«. ¹⁾ De enkelte Institutioner beholdt dog deres fulde økonomiske Selvstændighed, og Tilsynsvirksomheden blev fordelt mellem dem saaledes, at Fængselshjælpen for hele Landet fik Tilsyn med alle betinget domfældte og tiltalefritagne, medens de til Statsfængslerne knyttede Fængselselskaber fik Tilsyn med de fra de respektive Anstalter prøveløsladte Fanger og Forvarede. Men Virksomheden centraliseredes i et Kontor i København, og til Bistand for Institutionerne ansattes udenfor København i hver Retskreds en Repræsentant — i de større Retskredse tillige det fornødne Antal Hjælpere.

Da man fandt det uheldigt, at Tilsynsvirksomheden med betinget dømte og tiltalefritagne, af hvilke de fleste ikke havde været tidligere straffet, og som i hvert Fald nu blev fritaget for at udstaa Straf, blev udøvet af en Institution, der i sit Navn havde optaget Ordet »Fængsel«, oprettede Fængselshjælpen under Navn af »Dansk Værneselskab« en særlig Afdeling til Varetagelse af denne Tilsynsvirksomhed. Til denne Afdeling henlagdes tillige de i Straffelovens § 56, 2. Stk. ommeldte sociale Undersøgelser.

I 1940 gennemførtes en Ændring af Samvirkets Organisationsform samtidig med, at Organisationen skiftede Navn til »Fængselshjælpens og Fængselselskabernes Samvirke«. ²⁾ Endvidere bestemtes det, at Tilsynsvirksomheden, der som anført hidtil havde været udøvet af de enkelte Institutioner, skulde overgaa til Fællesorganisationen, som i denne Henseende skulde benytte Betegnelsen »Dansk Værne- og Tilsynsselskab«.

¹⁾ Øverste Myndighed blev et Landsmøde, paa hvilket Institutionerne var repræsenteret i Forhold til deres Indtægt. Ledelsen varetoges af en Hovedbestyrelse paa 11 Medlemmer og et af denne nedsat Forretningsudvalg paa 5 Medlemmer.

²⁾ Øverste Myndighed blev herefter et Fællesraad paa 22 Medlemmer. Af disse vælges 11 af Fængselshjælpens Bestyrelse, og 6 af Fængselselskabernes Bestyrelser, medens Fængselsinspektorerne (ialt 5) er fødte Medlemmer. Den daglige Ledelse varetages af en Bestyrelse paa 6 Medlemmer.

Under Hensyn til den Betydning som Led i Kampen mod Recidivet og det store Omfang, Tilsynsvirksomheden vilde faa efter den nye Straffelov, ansaa Forsorgsudvalget det for rettest, at der blev givet Staten Lejlighed til at føre en mere indgaaende Kontrol med Tilsynsvirksomheden, end Tilfældet hidtil havde været. I Overensstemmelse med Forsorgsudvalgets Forslag er der derfor nedsat et Tilsynsnævn, der indtil videre bestaar af de samme Personer, som er Medlemmer af Fængselsnævnet. Dette Tilsynsnævn skal blandt andet godkende Love saavel for de enkelte Institutioner som for Fællesorganisationen, anerkende Institutioner og Personer til at udøve Tilsynsvirksomhed og foretage sociale Undersøgelser i Sager om betinget Dom, stille Forslag om Fordeling af Statstilskudet mellem Institutionerne og fastsætte de nærmere Retningslinier, der skal gælde for Udøvelsen af Tilsyn.

Den i Straffelovens § 56. 2. Stk. indeholdte Bestemmelse om, at der i Sager, i hvilke der kan blive Spørgsmaal om betinget Dom, bør foretages en særlig Undersøgelse med det Formaal at tilvejebringe Oplysninger om Sigtedes tidligere og nuværende Forhold i Hjem, Skole og Arbejde, hans legemlige og aandelige Tilstand og andre Omstændigheder, som kan være af Betydning for Afgørelsen, fandtes ikke i den af Straffelovskommissionen afgivne Betænkning eller i det af Regeringen forelagte Forslag. Den blev indsat paa Foranledning af Forsorgsudvalget, nærmest efter norsk og svensk Forbillede. Forsorgsudvalget var klar over, at de Oplysninger, der her er Tale om, ofte allerede vil findes i det af Politiet fremskaffede Materiale, og Foretagelsen af Undersøgelsen er derfor heller ikke gjort obligatorisk. Naar Undersøgelsen normalt er henlagt ikke til Politiet, men til en Institution, der fører Tilsyn med betinget domfældte Personer, maa dette ikke ses som Udtryk for, at man har ment, at Politiet ikke paa en lige saa fyldestgørende Maade som en privat Institution skulde kunne tilvejebringe de paagældende Oplysninger. Tværtimod maa det erkendes, at Politiets Tjenestemænd i mange Retnin-

ger har bedre Forudsætninger for rent teknisk set at foretage de Afhøringer, gennem hvilke de nævnte Oplysninger skal tilvejebringes. Men man har ment, at en privat Institutions Funktionærer paa en mere diskret Maade end Politiet kan sætte sig i Forbindelse med den Sigtedes Paarørende, og at disse Paarørende kan tænkes at ville være noget forbeholdne i deres Udtalelser overfor Politiet, i hvilket de naturligt vil se Repræsentanter for de Organer, der skal tilvejebringe Bevismaterialet mod den Sigtede, men vil udtale sig mere aabent overfor Repræsentanter for den Institution, der senere skal føre Tilsyn med den Sigtede, hvis han slipper med en betinget Dom. Endelig mente Udvalget, at Institutionen netop gennem denne Undersøgelse fik en udmærket Lejlighed til at komme i Kontakt med den Sigtede og hans Paarørende, og at det var heldigt, at dette skete paa et Tidspunkt, hvor der endnu ikke var afsagt Dom i Sagen. Helst havde Udvalget set, at det blev den Repræsentant for Institutionen, der senere skulde overtage Tilsynet med den Domfældte, der ogsaa fik overdraget Foretagelsen af den paagældende Undersøgelse. Dette har imidlertid af praktiske Grunde ikke hidtil kunnet lade sig gøre. Foretagelsen af de paagældende Undersøgelser og i Forbindelse hermed Undersøgernes Møde i Retten, hvor de eventuelt kan blive afæsket mundtlig Forklaring til Supplering af de i Undersøgelsen fremskaffede Oplysninger, kræver visse Forudsætninger og navnlig en vis Rutine, som man mente lettere vilde findes eller lettere kunde oparbejdes hos den mindre Kreds af Medarbejdere, der var tilstrækkelig til at foretage disse Undersøgelser, end hos den større Kreds, der maatte knyttes til Institutionen som Tilsynsførende. I København deltager i hvert Fald de Funktionærer under Institutionen, som foretager § 56-Undersøgelserne, ikke eller i hvert Fald kun i meget ringe Udstrækning i Tilsynsarbejdet.

Siden Straffelovens Ikrafttræden har Dansk Værneselskab foretaget ca. 2000 Undersøgelser aarlig. Tallet kulminerede i Regnskabsaaret 1935—36, da det naaede 2245. I

enkelte Politikredse foretages Undersøgelserne endnu udelukkende af Politiet.

Ved alle Tilsyn med betinget domfældte eller tiltalefritagne og ved de fleste Tilsyn med prøveløsladte beskikkes en bestemt Person af Selskabets Medarbejdere til at føre Tilsyn med den paagældende. En saadan Ordning kendtes ikke ved de Tilsyn, der før Straffelovens Ikrafttræden førtes af Fængselshjælpen, idet disse udøvedes af Fængselshjælpens Kontor med Bistand af et Par Undersøgere, som af og til aflagde Besøg i Hjemmene. Ved at beskikke en bestemt Person som Tilsynsførende vil man netop søge at etablere et nøje Tilknytningsforhold mellem den Tilsynsførende og Klienten.

Om den Tilsynsførendes Pligter hedder det i den af Tilsynsnevnet udfærdigede Instruks, at det i første Række er hans Opgave at vaage over, at Klienten overholder de Vilkaar og Forskrifter, der er fastsat af Myndighederne, f. Eks. Indmeldelse i Afholdsforening og Overholdelse af dens Love, Forbud mod Ophold i en nærmere bestemt Del af Landet, midlertidig Anbringelse paa Hjem, Betaling af Erstatning til den ved Forbrydelsen forurettede o. l. Den Tilsynsførende skal dernæst modvirke, at Klienten paany kommer i Konflikt med Straffeloven. Den Tilsynsførende kan selvfølgelig ikke forhindre, at han gør det. Dertil vilde kræves, at den Tilsynsførende saa at sige fulgte Klienten i Hælene hele Døgnet. Men et saadant Tilsyn vilde for det første være uigennemførligt og vilde dernæst føles som et saa snærende Baand paa Klientens Bevægelsesfrihed, at Tilsynet meget let vilde komme til at modvirke sit Formaal. Tilsynet skal ikke være nogen Kontrol med Klientens Færd. Men den Tilsynsførende skal i Tilsynsperioden stadig staa i Forbindelse med Klienten og maa sætte sig nøje ind i de Forhold, hvorunder Klienten lever. Og det er den Tilsynsførendes Opgave at søge at vække Klientens Selvtælse, Selvtillid og Viljestyrke og først og fremmest at søge at vinde hans og hans Paarørendes Tillid. Der kræves derfor en ikke ringe personlig Indsats af den Tilsynsførende.

Og det skal netop være indirekte gennem dette Tillidsforhold, at man skal søge at indvirke saaledes paa Klienten, at han afholder sig fra paany at komme i Konflikt med Loven. Han skal vide, at der er et Menneske, til hvem han altid i fuld Fortrolighed kan henvende sig, hvis han kommer i Vanskeligheder, og et Menneske, som altid følger ham med Forstaaelse og Interesse. De Tilsynsførende maa derfor ogsaa udpeges med megen Skønsomhed og saa vidt mulig efter individuelle Hensyn. Den Tilsynsførende og Klienten maa have Mulighed for at komme i Kontakt med hinanden, og man maa ikke være for tilbageholdende med at beskikke ny Tilsynsførende for en Klient, hvis det viser sig, at den fornødne Kontakt ikke kan tilvejebringes. Der behøver ikke heri at ligge nogen Devaluering af den Tilsynsførende. Paa den anden Side maa man ikke give Klienten Indtryk af, at det er ham, der er den bestemte. Alle Oplysninger, den Tilsynsførende faar om sin Klient og dennes Forhold, skal han behandle med største Diskretion, og han maa passe paa, at det ikke vækker Opmærksomhed, naar han aflægger Besøg i Klientens Hjem eller paa hans Arbejdsplads. En Tilsynsførende maa ogsaa forhindre, at hans forskellige Klienter faar Forbindelse med hverandre. Det var en Ulempe ved den tidligere Ordning, at Klienterne, naar de mødte paa Kontoret, havde Lejlighed til at stifte Bekendtskaber, en Ulempe man vil søge at undgaa efter den nye Ordning. Det bør nemlig være en Undtagelse, at Klienterne møder paa Selskabets Kontor. Helt kan dette ikke undgaaes. Den Funktionær, der skal fordele Klientelet imellem de Tilsynsførende, maa have Lejlighed til personlig at lære Klienten at kende. Og der kan være Tilfælde, hvor den Tilsynsførende kan faa saadanne Vanskeligheder med sin Klient, at det bliver nødvendigt, at den Tilsynsførendes Overordnede faar en personlig Samtale med ham.

Det er indskærpet de Tilsynsførende, at de altid skal vaage over, at Klienterne holder deres Fagforeningsbog og Sygekassebog vedlige, og endelig er det en meget vigtig

Opgave for den Tilsynsførende at søge at skaffe dem Arbejde. Dette sidste kan være forbundet med ikke ringe Vanskeligheder, ikke mindst for Tiden, men det er glædeligt at se, i hvor mange Tilfælde det lykkes de Tilsynsførende at skaffe deres Klienter Arbejde. Det er et Udtryk for, med hvilken Nidkærhed, Alvor og Interesse, de Tilsynsførende gaar op i deres Arbejde.

Om Tilsynsvirksomheden med de fra Fængslerne prøveløsladte er det bestemt, at den saa vidt muligt skal udøves i Samarbejde med Fængslets Ledelse, ved Særanstalterne (Psykopatfængsel, Ungdomsfængsel, Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring) endda i nøje Samarbejde med Ledelsen. Efter Oprettelsen af Fællesorganisationen drøftede man derfor indenfor denne, hvor nøje Tilsynsvirksomheden skulde knyttes til Anstalterne, og navnlig om Kontrollen med det enkelte Tilsyn skulde udgaa fra Anstalten eller et til denne knyttet Organ for Institutionen eller skulde henlægges til Centralkontoret. For førstnævnte Ordning taler den Omstændighed, at det vil være naturligt ved Udøvelsen af det enkelte Tilsyn at drage Fordel af det Kendskab, som Anstaltens Tjenestemænd har faaet til Fangens Karakter og personlige og sociale Forhold, og at bygge paa det Tillidsforhold, der ikke sjældent opstaar mellem Fanger og Tjenestemænd. Paa den anden Side taler for den sidstnævnte Ordning, at Fangen, naar han er løsladt, ikke ved at blive sat under Tilsyn stadig skal mindes om sit Fængselsophold, men netop ved Løsladelsen bør bringes under en Institution, som ikke har nogen Tilknytning til Fængslet. Resultatet af de Erfaringer, der er indvundet i den forløbne Tid, er imidlertid blevet, at Kontrollen med Tilsynsvirksomheden med prøveløsladte er henlagt til den Anstalt, hvorfra den paagældende er udgaaet, idet der nu til hver Anstalt er knyttet en Afdeling af Dansk Værne- og Tilsynsselskab. Men disse Afdelinger har altid i deres Haand at udøve Tilsynene paa en saadan Maade, at den prøveløsladte ikke selv mærker, at Tilsynet udøves i Tilknytning til Anstalten.

Ved Tilsynene med prøveløsladte har man i en Del Tilfælde fulgt den Fremgangsmaade at lade en af Fængslernes Funktionærer overtage Tilsynet, saaledes at man har undladt at beskikke en Repræsentant for Selskabet som Tilsynsførende. Herved har man netop villet basere Tilsynet paa det Tillidsforhold, der under Straffen er opstaaet mellem Fangen og vedkommende Funktionær. Men et saadant Tilsyn lider af den Ulempe, at der ikke paa Stedet er nogen, til hvem Klienten kan henvende sig, eller nogen, som kan have Indseende med hans Færd. I nogle Tilfælde har man derfor paa Stedet formaaet en Slægtning eller en Arbejdsgiver til at være Mellemlid mellem Fængselsfunktionæren og Klienten. Disse Tilsyn forudsætter imidlertid, at vedkommende Fængselsfunktionær jævnlig ved Rejser aflægger Klienterne Besøg. At dette influerer paa hans Arbejde i Fængslets Tjeneste er selvsagt, og Erfaringen har derfor i det lange Løb vist, at det kun i ret begrænset Omfang er muligt at føre Tilsyn paa denne Maade. Men der er Klienter, overfor hvem et Tilsyn af denne Art er mere formaalstjenligt end Tilsyn gennem en lokal Repræsentant, som i hvert Fald ved Tilsynets Begyndelse staar ganske ukendt overfor den prøveløsladte. Og det gælder her som i alle Forhold, hvor det drejer sig om Arbejde med Mennesker, at de for dette Arbejde gældende Regler skal være saa rummelige som mulig, saa at de kan tillempes efter de enkelte Tilfælde. Der maa ikke paa Forhaand trækkes altfor indskrænkende Baand for Tilsynsvirksomheden. Den kan være vanskelig nok endda.

Om Resultatet af den ved Straffeloven indførte Tilsynsvirksomhed i Retning af et formindsket Tilbagefald, skal man vist være varsom med at udtale sig. Der er saa mange Faktorer, der influerer paa Tilbagefaldet, at det vilde være urigtigt udelukkende at creditere Tilsynsvirksomheden en mulig Nedgang i Tilbagefaldet. Men i hvert Fald kan det slaas fast, at Tilsyn i Stedet for Afsoning — og det gælder baade ved betinget Dom og ved Løsladelse paa Prøve,

hvorved Afsoningstiden afkortes — betyder en væsentlig Formindskelse af det Offentliges Omkostninger ved Bekæmpelse af Kriminaliteten. De Beløb, som Tilsynsvirksomheden koster, ikke mindst de saare beskedne Honorarer, de Tilsynsførende oppebærer, er smaa i Sammenligning med de Udgifter, Afsoningen paafører Statskassen. Dertil kommer, at den Virksomhed, som de Tilsynsførende udfolder, i langt de fleste Tilfælde kun kan være til Gavn for Klienterne. De Tilfælde, hvor Tilsyn har forvoldt Skade, er meget hurtigt talt.

Siden Straffelovens Ikrafttræden og indtil $\frac{31}{3}$ 1941 er ialt ca. 8.100 betinget domte og ca. 670 tiltalefritagne sat under Tilsyn af Dansk Værneselskab. Af disse har i samme Tidsrum henholdsvis 17,8 % og 6,8 % overtraadt Vilkaarene. I tilsvarende Periode er ca. 2.700 prøveløsladte sat under Tilsyn. For disse er Tilbagefaldsprocenten ca. 31.

Antallet af betinget benaadede under Tilsyn er gaaet betydeligt ned. Ved Straffelovens Ikrafttræden var ca. 1400 betinget benaadede under Tilsyn. Den 31. Marts 1941 var dette Tal dalet til ca. 150.

Dansk Værne- og Tilsynsselskabs samlede Administrationsudgifter, der refunderes Selskabet af Statskassen, androg i Regnskabsaaret 1940—41 ca. 310.000 Kr. Der har i Regnskabsaaret været foretaget ca. 2000 Undersøgelser og været udøvet ca. 3.500 Tilsyn. Udgifterne til Honorarer for henholdsvis Undersøgelser og Tilsyn forholder sig — groft taget — som 1 til 4. Fordeles Generalomkostningerne i samme Forhold, bliver Resultatet, at hver Undersøgelse har kostet ca. 30 Kr. og hvert Tilsyn ca. 70 Kr.

De enkelte Institutioners Midler anvendes til Understøttelse dels af de, der sættes under Tilsyn af Dansk Værne- og Tilsynsselskab, dels til de, der faar betinget Dom eller løslades uden at blive sat under Tilsyn. Det samlede Beløb, der anvendes til Understøttelser, andrager ca. 100.000 Kr.